

La taverna dels pescadors

Milfulles

Quan en José va fer-se càrrec de la cerveseria del Cau Ferrat no va saber què fer-ne de l'immens retrat del rei que hi havia al local.

Natural de Castella, de poble i de classe humil, havia treballat tota la seva joventut al camp, plantant i recollint melons a la *Meseta*. Com qualsevol persona, no suportava els fatxendes que venien a explicar als de poble com s'havien de fer les coses, com feien els veïns de l'acadèmia militar establerta als afores de la seva vila. És clar, que més d'un nen de ciutat, uniformat o no, va endur-se un ensurt en creuar totes les línies de la cortesia amb la colla d'en José. Anys després, ja establert a Sitges, encara gaudia recordant com foragitaven als marrecs amb ínfules que els hi buscaven les pessigolles els dies de permís. Davant d'un públic atent, sobri o no, s'esplaiava especialment en una anècdota: la cursa que va guanyar, descalç, al corredor més ràpid de l'exèrcit. Un paio que deia haver de representar Espanya als Jocs Olímpics.

Però tot això es va estroncar el mateix dia que el van obligar a canviar de bàndol, li van calçar un uniforme i el van enviar ben lluny de casa.

La mili no li va resultar gens fàcil i el marcà de per vida. Mai va gosar de tornar al seu poble natal.

Voltant per aquí i per allà va anar a parar a Sitges, on es va quedar. El poble, aleshores dedicat enterament a la pesca, va acollir-lo ràpidament tot i que ell ni tan sols sabia nedar. Va començar ajudant a la gent de la costa en diferents tasques. Com a l'aigua no s'hi podia ficar, es quedava a la riba, amb les dones, sargint les xarxes i endreçant els estris que no s'havien endut els homes. Amb aquella feina subsistia, però aviat va adonar-se que, si volia quedar-se allí, no podia continuar fent allò tota la vida.

Per sort, al poc de la seva arribada el gerent de la tasca més propera, un vell guenyo, malcarat i amb un braç inutilitzat —fet que li impedia navegar —va morir, deixant un buit que en José va omplir amb molta naturalitat. De matinada, servia cafès i embolicava viandes en paper vell de diari per tal que els clients poguessin endur-se els queviures a la barca. Feia la feina de manera ràpida però diligent i només es permetia descansar amb la sortida del sol, senyal que el primer torn del dia s'acabava. Aleshores s'apropava al moll i mirava a l'horitzó, contemplava les veles llatines obertes al vent i observava els rumbos que traçaven les naus. Malgrat restar a terra, se'n sentia part d'aquella comunitat.

Els de la part alta de Sitges, alta per referir-se als que tenien diners, no bevien a la mateixa tasca. O no ho volien fer, fins que van adonar-se que el poble no era prou gran en aquells moments per mantenir dues tavernes i que la seva cerveseria elitista no portava cap benefici als seus amos. Van haver d'acabar cedint i compartir el local, així nasqué la taverna del Cau Ferrat. I per alegria de la gent, en José va fer-se'n càrrec i va heretar aquell espant de quadre reial.

Potser a les classes benestants, en el millor dels casos, allò els era indiferent; però a la clientela més popular no li agradava gens ni mica tenir un rei imposat, que tractava la seva terra com una colònia vençuda, presidint el seu local d'oci. A més, a en José tampoc li feia gaire gràcia. Li recordava massa als anys a la caserna i la vida castrense, cosa que apagava l'ànim del cambrer. I, els parroquians habituals ho saben prou bé, un bar amb el servei ensopit és un lloc depriment.

Amb l'objectiu de trobar una solució, els pescadors, intuïtius per naturalesa, van posar-hi fil a l'agulla. Hipotecant els millors peixos de les següents jornades, van contractar els serveis d'un pintor habitual tant a la platja com a la taverna, l'Arcadi Mas i Fondevila, que va acceptar aquell encàrrec a un preu simbòlic.

L'obra resultant, «La Pesca», va aparèixer unes setmanes després a la paret noble del Cau Ferrat, substituint la imatge del monarca. El que més il·lusió va fer a en José, va ser reconèixer-se a la pintura, al fons, com un més del poble, preparant els estris per partir amb la barca. Aquella esquena amb el seu mocador i aquell cap amb una gorra, més castellana que no pas catalana, només podia ser la seva. Tot i no saber nedar, allà estava: un més a Sitges.

Pel que fa al quadre reial, només un cop van preguntar per ell. Va ser el mossèn, amb la mosca al nas, qui va demanar què se n'havia fet del retrat.

—Sembla que no era dels nostres — va respondre una veu èbria, trencant l'incòmode silenci
—. El vam treure a navegar, i es veu que no sabia nedar.

Una riallada del públic va tancar el tema per sempre.

Carlos García Cádiz